

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΝΑ ΓΙΝΗΣ ΑΕΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

ὑπὸ Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου

ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΙΣΕΠΕΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΥΝΑΡΔΟΣ

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Γυνάρδου, νυμφευθέντες ἐξ ἔρωτος, ἐπόθουν περιπαθῶς υἷον, ὡσεὶ δ' ἐπισπεῦδον τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν των τὸ τόσον περιπόθητον τοῦτο ὄν, προῶρως ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἐπέφερε τὸν θάνατον μὲν τῆς μητρός του, τὴν δὲ ἀπαγχονισμοῦ δὲ αὐτοχειρίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μὴ ὑποφέροντος τὴν στέρησιν τῆς συζύγου του.

Ἡ παιδικὴ ἡλικία τοῦ Κωνσταντίνου Γυνάρδου εἶνε παραδειγματικὴ μὲν, ἀλλὰ δυστυχῆς. Διῆλθε τὸν χρόνον τῆς θεολογικῆς σχολῆς, εἰς ἣν ἐνεγράφη, αἰωνίως τιμωρούμενος ἀδικῶς, δεχόμενος κτυπήματα προωρισμένα κατ' ἄλλων καὶ ἀσθενῶν τὰς ἡμέρας τῶν ἐξετάσεων. Ἐπεράτωσεν οὕτω τὰς σπουδὰς του θεωρούμενος ὑφ' ὅλων ὡς ὑποκριτῆς καὶ φιλάργυρος. Κατὰ τὰς διδακτορικὰς του ἐξετάσεις, θελήσας νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν λατινικὴν τὸ θέμα, τὸ δοθὲν τῷ συντρόφῳ του, ἵνα βοηθήσῃ αὐτόν, καταγορήθη ὅτι τὸ ἀντέγραψε καὶ οὕτω αὐτὸς μὲν ἀπεκλείσθη, ὁ δὲ σύντροφός του ἤριστευσεν.

Ἐνεκα τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ βίου του δυστυχιῶν τούτων ἔκρινον ὡς διεστραμμένην καὶ κοινὴν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ἄλλ' ὁ Κωνσταντίνος Γυνάρδος ἦτο ψυχὴ ἀρίστη καὶ ὑποθέτων ὅτι ἡ εὐτυχία εἶνε ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀρετῆς, ἀπεφάσισε νὰ καταβάλλῃ τὴν κακοτυχίαν του διὰ τοῦ ἠρωϊσμοῦ.

Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς ἐμπορικὸν κατάστημα, ὅπερ ἐκάθη τὴν ἐπιούσαν.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς πυρκαϊᾶς ἰδὼν τὸν κύριόν του κατατεθλιμμένον, ἐρρίφθη ἐντὸς τῶν φλογῶν, ὅπως σώσῃ τὸ ταμεῖον.

Τὰς τρίχας ἔχων περικαυμένας, τὰ μέλη κεκαλυμμένα ὑπὸ πληγῶν, κατῶρθωσε, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, νὰ θραύσῃ τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ νὰ ἐξάξῃ πάσας τὰς ἀξίας. Ἀλλὰ τὸ πῦρ τὰς ἀφήρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν του. Ὅτε δὲ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς καμίνου ἐκείνης, συνελήφθη ὑπὸ χωροφυλάκων, καὶ μετὰ τινὰ καιρὸν κατεδικάζετο εἰς πενταετὴ εἰρκτῆν, διότι ἐπεχείρησεν ἐν μέσῳ πυρκαϊᾶς νὰ οἰκειοποιηθῇ περιουσίαν, προσποιούμενος ὅτι σώζει αὐτήν, ἐνῶ οὐδένα διέτρεχε κίνδυνον, ὡς εὐρισκομένη ἐντὸς χρηματοκιβωτίου ἀλεξιπύρου.

Στάσεως δὲ ἐπισυμβάσης ἐν τῇ κεντρικῇ φυλακῇ, ἐν ἣ εὐρίσκετο, καὶ θελήσας νὰ βοηθήσῃ φύλακα, προσβλήθη ἐντὸς τῶν στασιαστῶν, τὸν ὑπεσκέλισε καὶ κατέστη οὕτω αἰτία νὰ φονευθῇ ὑπ' αὐτῶν.

Παρευθὺς ἐστάλη δι' εἰκοσιν ἔτη εἰς τὴν νῆσον τῆς Καγέννης.

Ἰσχυρὸς καὶ ἔχων τὸ μέτωπον ἀγνόν,

ὡς ἐκ τῆς ἀθωότητός του, ἐδραπέτευσε καὶ ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν ὑπ' ἄλλο ὄνομα, ὑπέθεσεν ὅτι εἶχεν ἐξιχνίασῃ τὸ πεπρωμένον του καὶ ἀπεφάσισε νὰ πράττῃ τὸ καλόν.

Ἡμέραν τινὰ πανηγύρεως, βλέπει ἀμαζαν παρὰ τὸ χεῖλος τάφρου τινὸς κινδυνεύουσαν νὰ κατασυντριβῇ ἐντὸς αὐτῆς, ὡς ἀφηνιάσαντος τοῦ ἵππου. Ρίπτεται ἀμέσως κατὰ τοῦ ἵππου, ὃν ἀρπάζει ἐκ τῆς κεφαλῆς, καὶ ναὶ μὲν στραγγαλίζει τὴν χεῖρα, συντρίβει τὸ γόνυ καὶ θραύει μίαν πλευρὰν του, ἀλλ' ἐν τούτοις κατορθοῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀφευκτον πτώσιν. Μόνον τὸ ζῶον, παλινδρομήσας, ἐρρίφθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους καὶ κατεπάτησεν ἕνα γέροντα, δύο γυναῖκας καὶ τρία παιδιὰ. Ἐν τῇ ἀμάξῃ οὐδεὶς ὑπῆρχεν.

Ἀπογοητευμένος τὴν φορὰν ταύτην ὑπὸ τῶν ἠρωϊκῶν πράξεων, ὁ Κωνσταντίνος Γυνάρδος ἀπεφάσισε νὰ πράττῃ τὸ καλὸν ταπεινῶς καὶ ἀφιέρωσεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνακούφισιν τῶν ἀφανῶν πτωχῶν.

Ἀλλὰ τὸ χρήμα, ὅπερ ἔφερον εἰς πτωχὰς οἰκοκυράς, ἐξωδεύετο ὑπὸ τῶν συζύγων των εἰς τὸ καπηλεῖον τὰ φορέματα, ἅτινα εἰς πτωχοὺς ἐργάτας διένεμεν, ἐγίνοντο αἰτία πλείοτερον νὰ ὑποφέρωσιν οὗτοι κύων ἀδέσποτος, ὃν περισυνήγαγε καὶ περιποιήθη, μετέδωκε τὴν λύσσαν εἰς ἕξ πρόσωπα τῆς συνοικίας, καὶ τέλος, ὁ στρατιωτικὸς ἀντικαταστάτης, ὃν διὰ τινὰ πτωχὸν ἐπλήρωσεν, ἐπώλησεν εἰς τὸν ἐχθρὸν τὰς κλειδάς ὄχουρο φρουρίου.

Ὁ Κωνσταντίνος Γυνάρδος ἐσκέφθη τότε ὅτι τὰ χρήματα μᾶλλον κακὸν ἢ καλὸν προξενούσι καὶ ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον ἀντὶ νὰ διασκορπίζῃ τὴν φιλανθρωπίαν του νὰ τὴν συγκεντρώσῃ ἐφ' ἐνὸς καὶ μόνου ὄντος.

Προσέλαβε λοιπὸν νέαν τινὰ ὄρφανὴν, οὐδόλως μὲν ὠραίαν, ἀλλὰ κεκοσμημένην ὑπὸ τῶν σπανιωτέρων χαρακτηριστικῶν καὶ ἦν ἀνέθρεψε μεθ' ὅλης τῆς τρυφερότητος πατρὸς.

Ἀλλὰ φεῦ! ἦτο τόσον καλὸς, τόσον ἀφοσιωμένος, τόσον ἀγαπητὸς δι' αὐτήν, ὥστε ἐσπέραν τινὰ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας του καὶ τῷ ἐξεμυστηρεύθη ὅτι τὸν ἠγάπα. Οὗτος προσεπάθησε τότε νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι πάντοτε τὴν εἶχε μεταχειρισθῆ ὡς θυγατέρα του καὶ ὅτι ἂν ὑπεχώρῃ εἰς τὸν πειρασμόν, εἰς ὃν αὐτὴ τὸν ὄθει, θὰ ἐπιστεῦετο ἔνοχος ἐγκλήματος. Τῇ κατέδειξεν ὅτι κακῶς ὑπέλαβεν ὡς ἔρωτα τὴν ἐνδειξιν τῶν πατρικῶν πρὸς αὐτὴν αἰσθημάτων του καὶ ἐκτὸς τούτου τῇ ὑποσχέθη ὅτι θὰ ὑπήκουεν εἰς τὴν φωνὴν ταύτην τῆς φύσεως, ζητῶν δι' αὐτὴν τὸ ταχύτερον σύζυγον ἀξίον αὐτῆς.

Τῇ ἐπαύριον τὴν εὖρε κειμένην πρὸ τῆς θύρας του μὲ ἐγγειριδιον ἐν τῇ κορδίᾳ.

Παρευθὺς ὁ Κωνσταντίνος Γυνάρδος ἀπεφάσισεν, ἵνα τοῦ λοιποῦ, ἀντὶ νὰ πράττῃ τὸ καλὸν ἀρκεῖται νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακόν.

Μετὰ τινὰ χρόνον ἐτέθη ὑπὸ τῆς τύχης ἐπὶ τὰ ἴχνη ἐγκλήματος, ὅπερ εἰς τῶν φίλων του ἔμελλε νὰ πράξῃ.

Καὶ θὰ ἠδύνατο μὲν νὰ τὸν καταγγείλῃ

ἦσαν πλήρεις εὐδαιμονίας ὡσάκις συννησθῶντο οἱ δύο ἐρασταί.

Ἡ θαλαμηπόλος τῆς Ἀλίκης, Μαρία, τρυφερώτατα τὴν κυρίαν της, ἥτις οὐδόλως ἔνεκα τούτου ἐδυσκολεύθη ν' ἀνοίξῃ εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν της καὶ νὰ τῇ ἐμπιστευθῇ τ' ἀπόρρητά της.

Εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον ἡ Μαρία εἶδε τὴν κανδήλαν καὶ ὑπεμεϊδίασεν.

Τὸ σημεῖον ἦτο πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλ' ἡ θαλαμηπόλος ἔσπευσε νὰ τὸ ἀποσύρῃ καὶ νὰ καταβιάσῃ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου.

Ἡ ἐγγονὴ τοῦ γηραιοῦ κόμητος κατέπεσεν ἀναυδὸς ἐπὶ τινος ἔδρας, καὶ ἡ Μαρία ἐζήτηε νὰ τὴν καθησυχάσῃ, ἀλλ' εἰς μάτην.

Αὕτη ἦτο ἡ πρώτη της ἐρωτικὴ λύπη, ἥτις τῇ ἐπροξένησε μεγίστην θλίψιν.

Καὶ ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ ὀργισθῇ ἐναντίον τοῦ Μαξίμου δι' ἀπουσίαν, ἥς ἠγνόει τὴν αἰτίαν, παραδεχομένη μάλιστα ὅτι ὁ νεανίας ἐξ ἀνωτέρων λόγων, πάντῃ ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς του, ἠναγκάσθη νὰ μακταιώσῃ τὴν συνέντευξιν.

Ἴσως ἦτο ἀσθενής! Ἴσως ἀπέθανεν!

Τὴν τελευταίαν ταύτην ὑπόθεσιν πᾶραυτα ὡς πικροτάτην ἀπέκρουσεν.

Μήπως ἤσθνεῖ ἡ μήτηρ του;

Μήπως ὁ Μαξίμος ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων;

Ἀδύνατον, διότι θὰ τὴν προειδοποιεῖ.

Μάτην ἐβασάνισε τὸ πνεῦμά της ἡ δεσποινὴς δὲ Λομπρέ οὐδὲν εὕρισκε, καὶ τοι ἦτο ἐντελῶς πεπεισμένη ὅτι σπουδαιότητα περιστάσις ἤτιάσε τὴν ἀπουσίαν τοῦ Μαξίμου.

Τὴν ἐπομένην, ὅτε ἡ νεανὶς προσῆλθε παρὰ τῷ πάππῳ της, ὅπως λάβῃ τὸν καθημερινὸν ἀσπασμόν, ἦτο ὠχροτάτη, καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ της, καταβεβλημένα, προέδιδον ὅτι διῆλθε κακὴν νύκτα.

Ὁ γέρον ἐφάνη ἀνήσυχος, ὅταν εἶδε τὴν Ἀλίκην οὕτω πάσχουσαν.

— Τί ἔχεις, κόρη μου; εἶπεν ὁ γέρον ἐλκύνων πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἐγγόνην του.

— Τίποτε, πάππε μου, ἐκοιμήθην κακῶς.

— Μήπως εἶσαι ἀσθενής;

— Ὁχι, σὰς βεβαίω.

— Δὲν μὲ ἀπατάς;

— Ἄλλ' ὄχι, σὰς λέγω.

— Λοιπὸν ἀναπαύσου, κόρη μου, θέλω νὰ εἶσαι ὠραία ἀπόψε εἰς τὸν χορόν.

— Πολὺ καλὰ, πάππε μου.

Βεβαίως ἤθελε νὰ εἶνε ὠραία εἰς τὸν χορόν, διότι ἀναμφιβόλως θὰ τὸν ἐβλεπε θὰ ἤρχετο εἰς τὸν χορόν.

Τὸν καὺμένον τὸν πάππον, πόσον τὸν ἠπάτα!

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ Ἀλίκη ἔμεινεν ἐν τῇ ἀνησυχίᾳ ταύτῃ ὁ χρόνος τῇ ἐφάνη βραδυάτος. Πυρετωδῶς ἀνέμενε τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἤθελον φθάσει οἱ πρῶτοι κεκλημένοι, ἐλπίζουσα ὅτι ὁ Μαξίμος θὰ ἦτο μεταξὺ αὐτῶν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Σ.

εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἀλλὰ προὔτιμα μάλ-
λον νὰ προσπαθῆσιν νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ἐγ-
κλημα, χωρὶς νὰ καταστρέψῃ τὸν ἐγκλη-
ματίαν. Ἀνεμίχθη λοιπὸν στενώτατα εἰς
τὴν προπαρασκευαζομένην πρᾶξιν, ἐπε-
χείρησε νὰ ἐπιληφθῇ παντὸς τοῦ μίτου
αὐτῆς καὶ περιέμενε τὴν προσδιωρισμένην
στιγμὴν, ἵνα ματαιώσῃ τὰ πάντα συμ-
βιβάζων αὐτά. Ἄλλ' ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος,
ὅστις ἔμελλε νὰ διεξαγάγῃ αὐτὴν, τόσον
τολμηρὸς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς ἐ-
φάνη, καὶ τόσον ὠραῖα διεξήγαγεν αὐ-
τὴν, ὥστε τὸ ἐγκλημα ἐτελέσθη, ὁ ἐγ-
κληματίας ἐσώθη καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Γυ-
νάρδος συνελήφθη.

Ἡ ἀγόρευσις τοῦ εἰσαγγελέως κατὰ
τοῦ Κωνσταντίνου Γυνάρδου ἦτο ἀρι-
στούργημα λογικῆς.

Ἀνέφερον ὀλόκληρον τὸν βίον τοῦ κα-
τηγορουμένου, τὴν κακίστην διαγωγὴν
αὐτοῦ κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν,
τὰς ποινὰς του, τὴν ἀποβολὴν του ἐκ τῶν
ἐξετάσεων, τὸ θράσος τῆς πρώτης πρὸς
κλοπὴν ἀποπειρας του, τὴν συνοχοχὴν του
ἐν τῇ στάσει τῆς φυλακῆς, τὴν δραπε-
τευσίαν του ἐκ Καγέννης, τὴν ἐπιστροφὴν
του εἰς Γαλλίαν ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα. Ἀπὸ
τῆς περιόδου δὲ ταύτης ἰδίως ἀνάχωρῶν
ὁ ρήτωρ ἔθιξε τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς
δικανικῆς εὐλογητίας.

Ἐστιγμάτισε τὸν ὑποκριτὴν τοῦτον
τῆς ἀγαθότητος, τὸν διαφθορέα τοῦτον
ἐντίμων ἀνδρογύνων, ὅστις, ἵνα ἐπιτύχουν
οἱ καταχθόνιοι σκοποὶ του, ἔπεμπε τοὺς
συζύγους νὰ πίνωσι τὰ χρήματά των εἰς
τὸ καπηλεῖον, τὸν ψευδῆ τοῦτον ἐκτελε-
στὴν τοῦ καλοῦ, ὅστις ἐζήτει διὰ δώρων
ἐπιβλαβῶν ν' ἀποκτήσῃ δημοτικότητα,
τὸ τέρας τοῦτο, τὸ κρυπτόμενον ὑπὸ μαν-
δύαν φιλανθρώπου.

Ἀνέφερε μετὰ φρίκης τὴν διαβολικὴν
μοχθηρίαν τοῦ θηρίου τούτου, ὅπερ συ-
νήθοριζε λυσσαλέους κύνες, ἵνα τοὺς ἀ-
πολύσῃ κατὰ τοῦ κόσμου τοῦ δαίμονος
τούτου τοῦ ἀγαπῶντος τὸ κακὸν διὰ τὸ
κακόν, ὅστις ἐκινδύνευε ν' ἀκρωτηριασθῇ
σταματῶν ἵππον ἀφηνιάσαντα καὶ διατί;
Μόνον καὶ μόνον ἵνα ἔχῃ τὴν ἀρρητον
εὐχαρίστησιν νὰ τὸν ἴδῃ πίπτοντα ἐπὶ
τοῦ πλήθους καὶ καταπατοῦντα γέρον-
τας, γυναῖκας καὶ παιδιὰ.

Βεβαίως ὁ ἀθλιος αὐτὸς ἦτο ἱκανὸς τὰ
πάντα νὰ ἐπιχειρήσῃ. Προσέθηκεν ὅτι εἶ-
χε μυρίους λόγους νὰ πιστεῦν ὅτι ἦτο
συνένοχος τοῦ ἀθλίου ἐκείνου, ὃν ἠγόρασε
ἵνα προδώσῃ τὴν Γαλλίαν.

Ὅσον δὲ διὰ τὴν ὀρφανὴν ἐκείνην, ἣν
εἶχεν ἀναθρέψαι, καὶ ἣτις εὐρέθη νεκρὰ
πρωτῶν τινὰ πρὸ τῆς θύρας του, τίς ἕτε-
ρος ἢ αὐτὸς ἠδύνατο νὰ τὴν εἶχε δολο-
φονήσῃ;

Ὁ φόνος οὗτος ἦτο βεβαίως ὁ αἰμα-
τηρὸς ἐπίλογος ἐνὸς τῶν ἀρρητῶν ἐκείνων
δραμάτων, ὧν τὸ κύριον αἷτιον εἶνε ἡ αἰ-
σχύνη ἢ ἡ κραιπάλη, καὶ ὧν τὸν καλύ-
πτοντα βόρβορον μόλις τολμᾷ τις νὰ κινή.

Μετὰ τόσα δὲ κατορθώματα οὐδεμία
ἀνάγκη ἦτο νὰ δυσκολευθῇ διὰ τὸ προ-
κείμενον τελευταῖον ἐγκλημα.

Ἐνταῦθα, παρὰ τὰς ἀνοήτους ἀρνήσεις
τοῦ κατηγορουμένου, ὑπῆρχεν ἐνέργεια ἀ-
πόλυτος. Πρέπει λοιπὸν νὰ καταδικάσῃτε
τὸν ἄνθρωπον τοῦτον μὲ ὄλην τὴν αὐστη-
ρότητα τοῦ νόμου. Θὰ ἐτιμωρεῖτο, ἐστὲ
βεβαίως, δικαίως καὶ ὄχι πολὺ αὐστηρῶς.
Ἔχετε νὰ κάμῃτε ὄχι μόνον μὲ μέγαν
ἐγκληματίαν, ἀλλὰ μὲ ἐν ἐκ τῶν κακο-
ποιῶν ἐκείνων πνευμάτων, μὲ ἐν ἐκ τῶν
τεράτων ἐκείνων τῆς κακεντρεχειᾶς καὶ
τῆς ὑποκρισίας, ἅτινα ὠθοῦσι τὸν ἄνθρω-
πον ν' ἀμφιβάλλῃ σχεδὸν περὶ τῆς ἀρετῆς
καὶ ν' ἀπελπίζεται περὶ τῆς ἀνθρωπότη-
τος.

Μετὰ τοιαύτην ὁμιλίαν, ὁ δικηγόρος
τοῦ Κωνσταντίνου Γυνάρδου δὲν ἠδύνατο
ἢ τὴν μωρίαν νὰ διίσχυρισθῇ ὑπὲρ τοῦ πε-
λάτου του. Ὁμιλήσῃ περὶ τῶν παθολογι-
κῶν περιπτώσεων, παρέστησε τὸν πελά-
την του ὡς μονομανῆ, ὡς ἀνεύθυνον καὶ
συνεπέρανε λέγων, ὅτι τοιαῦται ἀνωμα-
λῖαι τῆς φύσεως ὑπηρετοῦνται μᾶλλον ἐν
Χάρεντων ἢ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ροκέτ-
τας.

Ὁ Κωνσταντῖνος Γυνάρδος κατεδικά-
σθη εἰς θάνατον.

Ἄνδρες ἐνάρετοι, οὗς ἡ ἀπέχθεια τοῦ
μίσους καθιστῶσιν ἀγρίους, κατελήφθησαν
ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἐφώνησαν: «Εὖγε».

Ὁ θάνατος τοῦ Κωνσταντίνου Γυνάρ-
δου ὑπῆρξεν ὡς ἡ παιδικὴ του ἡλικία πα-
ραδειγματικὴ, ἀλλὰ δυστυχῆς. Ἀνῆλθεν
ἄφροδος ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος, μὲ τὸ πρόσω-
πον ἡσυχον, ὡς ἡ συνειδησίς του, μετὰ γα-
λήνης μάρτυρος, ὃν ἅπας ὁ κόσμος ὑπέ-
λαθεν ὡς κακοῦργον.

Κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, γνω-
ρίζων ὅτι ὁ δῆμιος ἦτο ἄπορος καὶ πατὴρ
οἰκογενεῖας, ἠδέως τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι τῷ
κατέλιπε πᾶσαν τὴν περιουσίαν του μετὰ
τόσης δὲ χάριτος εἶπε τοῦτο, ὥστε ὁ δῆ-
μιος, οἰνοεὶ ἀμιλλώμενος κατὰ τὴν γεν-
ναιότητα πρὸς τὸν εὐεργέτην του, τρίς ἀ-
νεβίβασε καὶ κατεβίβασε τὴν μάχαιραν,
ἵνα κόψῃ τὸν λαιμὸν του!

Τρεῖς μῆνας ἀργότερον, φίλος τις τοῦ
Κωνσταντίνου Γυνάρδου, ἐπιστρέψας ἐκ
μακροῦ ταξιδίου, καὶ μαθὼν τὸ λυπηρὸν
συμβᾶν τοῦ ἐντίμου ἐκείνου ἀνθρώπου,
οὗτινος μόνος αὐτὸς ἐγνώριζε τὴν ἀξίαν,
ἠγόρασε τόπον καὶ παρήγγειλε μνημεῖον
ἐκ μαρμαροῦ, ἐφ' οὗ ἔγραψεν ἐπίγραμμα εἰς
τὸν φίλον του. Ἀλλὰ τὴν ἐπομένῃν ἀπέ-
θανεν ἐξ ἀποπληξίας.

Οὐδὲν ἦττον, ἐπειδὴ τὰ ἔξοδα ἐπρο-
πληρώθησαν, ὁ λαιμοτομηθεὶς ἔσχε τὸ
μνημεῖόν του. Ἄλλ' ὁ ἐργάτης, κακῶς ἀ-
ναγνώσας τὴν ἐπιγραφὴν, κατὰ λάθος ἤλ-
λαξεν ἐν γράμμα.

Καὶ οὕτω ὁ δυστυχῆς «ἄνθρωπος τοῦ
καλοῦ» (homme de bien), ὡς ἔγραψεν ὁ
φίλος του, παραγνωρισθεὶς ζῶν, κεῖται
μετὰ θάνατον ὑπὸ τὴν ἐξῆς κατὰ τύχην
ἐπιγραφὴν:

Ἐνθάδε κεῖται Κωνσταντῖνος Γυνάρδος
ἄνθρωπος τοῦ μηδενός (homme de rien)

K. Σ. Σ.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χρέ-
των ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυ-
μούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυ-
δρομικῶν τελῶν].

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστο-
ρία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 14) Δρ. 6 [6,60]
«Τὸ Τριακοσιδράχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου
Δ. Ξενοπούλου..... λεπ. 50 [60]

«Παλαιὰ Ἀμαρτίαι» λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ
Δημ. Γρ. Καμπούρογλου..... Λεπτ. 60 [70]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία
Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀκτώδεσις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ», μυθιστορία
Ἐμμ. Γονζαλὲς..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βί-
κτωρος Οὐγγῶν, μετάφρασις Ἰ. Καρασσούσα (τό-
μοι 2)..... Δρ. 4 (4,30)

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυ-
θιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκα-
δημίας..... Δραχ. 2 [2,20]

«Κωμωδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γονζάλβης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνα-
κτηθεῖσα» μυθιστόρημα..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθι-
στορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 [2,20]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφε-
ρίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]

«Ἡ Ναξία Μαρσιάνθη» μυθιστόρημα πρωτό-
τυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)

«Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστό-
ρημα Ἰουλίου Βέρν,..... Δρ. 1,70 (2)

«Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6
τόμους..... Δρ. 8 (9)

«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπητῆς» μετά-
φρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4,50)

«Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββά» μυθ. Δρ. 150 (160)

«Τυχαῖον Συμβᾶν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ
Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1 (1,10)

«Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre
Zaccone..... Δρ. 4 (4,20)

«Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνυμφος
μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Mat-
they (Arthour Arnold) Δρ. 3,50 (4)

«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού» καὶ «Τὸ ἀνθος τῆς
Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ἰ. Φ.
Σιμῆ, Δρ. 3,25 (3,75)

«Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογήτρις», μυθιστορία Ἰουλίου
Μαρού, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, Δραχ. 3 (3,40)

«Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις
Σ. Ν. Βασιλείδου..... 2 (2,20)

«Ἑλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρω-
τότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα
Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία
Γεωργίου Πραδέλ..... Δρ. 5 (5,30)

«Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία
Π. Ζακόν..... Δρ. 2,50 (2,70)

«Ὁ Ἰππότης Μάτιος», μυθιστορία Ponson de
Terrail..... Δραχ. 2,50 (2,70).

«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενίου
Σύη..... Δραχ. 3 (3,20)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτο «Ἀπο-
μνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστο-
ρία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) Δραχ.
μάς..... 3,50 (3,70)

«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά,
υἱοῦ, μετάφρασις: Λάμπρου Ἐνυλῆ, Δρ. 3 (3,30)

«Λέων Λεωνῆς», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης,
μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]

«Τὰ Δύο Λίκανα» Αἰμιλίου Ραβούργ, Δρ. 1,50 [2]

«Ἡ Ὁραία Παρισινή»..... λεπ. 60 (70)

«Παρισίον Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου
Σύη, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τό-
μοι 10)..... Δρ. 6 [7]

«Ὁ Διάβολο - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De
Terrail..... Δρ. 1,50 (1,70)